

PHẦN VII

Mạnh Toàn nằm phịch trên giường nhìn theo bóng dáng vợ khuất vào trong phòng đọc sách. Thường ngày thì nơi này luôn là chỗ Mai An yêu thích nhất. Nàng mua tất cả những cuốn sách mới nhất, đọc đi đọc lại những quyển truyện hay rồi có khi kể cho anh và bé Phương Thanh nghe, nàng phân tích tỉ mỉ từng nhân vật mà mình tâm đắc. Giờ thấy nàng đi vào phòng sách mà anh không khỏi chạnh lòng khi nghĩ tới vợ mình đang đau đớn viết những dòng nhật ký đầy nước mắt. Anh biết giờ có nói gì đi nữa cũng chỉ làm tổn thương lòng nàng thôi nên đành im lặng nhìn theo dáng gầy mỏng manh của vợ mà lòng đau xót vô cùng.

Mạnh Toàn đứng dậy nhẹ nhàng đi ra ngoài, anh muốn dạo quanh một vòng cho trí óc mình thư thái hơn. Chẳng hiểu sao trong mơ hồ đó, anh lại rẽ xe mình vào khu đường Bàn Cờ, nơi có căn nhà nho nhỏ của anh và Đoan Trang. Đang mơ mơ màng màng định quay trở ra thì anh thấy bóng một người đàn ông từ trong nhà đi ra, anh nhú mày suy nghĩ nhưng không nhớ ra được là ai. Trong lòng đang buồn lại gặp chuyện khó chịu như vậy làm Mạnh Toàn thầy mình cần phải vào gặp và hỏi Đoan Trang cho ra mọi chuyện.

Anh hùng hổ bước vào nhà trước sự ngạc nhiên lẫn hoảng sợ của Đoan Trang. Nàng dáo dác nhìn quanh như thấy có điều gì phải che giấu, nhưng tâm trạng Toàn đang buồn tan nát, anh đâu còn tâm trí đâu mà để ý thái độ của Đoan Trang. Anh hỏi nàng bằng giọng u buồn lẫn ghen tuông.

- Ai vừa ra khỏi nhà vậy em ?

- Có ai đâu ? - Đoan Trang chối.

- Anh vừa thấy ai đi từ nhà mình ra khi anh queo vào ngõ, nhưng khi anh chạy tới nơi thì họ đã đi khuất rồi. Anh trông dáng quen lắm mà không nhận ra ai.

- À ! Anh muốn nói anh Hùng đó à ! Anh ấy là đồng nghiệp của em, hôm nay biết em vào thành phố nên ghé chơi hỏi thăm sức khỏe thôi mà. - Đoan Trang trả lời

Mạnh Toàn bực tức hỏi lại :

- Vậy sao anh hỏi em nói không có ai ?

- Tại em quên, anh hỏi đột xuất nên em không nhớ ra.

Mạnh Toàn nghe trong giọng nói Đoan Trang có điều không trung thực, nhưng giờ đây anh còn hơi sức đâu mà tranh cãi với nàng. Anh thở dài ngồi xuống chiếc ghế salon đặt ngay giữa phòng khách.

Đoan Trang thấy Mạnh Toàn im lặng thì mừng thầm trong bụng nghĩ anh đã tin tưởng mình nên thở phào nhẹ nhõm. Nàng quay qua nhìn anh nũng nịu :

- Mà anh tự nhiên đến sao không gọi trước cho em ? Có chuyện gì sao ?

- Bộ có chuyện gì mới đến hay sao ?

- Dạ không, em không có ý đó.

- Sao phải báo trước, đây không phải là nhà anh mua chơ em sao ? Hay em có chuyện gì giấu anh ?

- Dạ không ! Sao tự dưng anh nói chuyện bắt bí em hoài vậy ? Mà sao em thấy anh buồn quá vậy. - Đoan Trang cố nhin Mạnh Toàn.

Mạnh Toàn ngồi im không nói gì nữa. Thật lòng anh buồn tan nát, anh không biết phải diễn tả như thế nào tâm trạng của mình.

Đoan Trang vẫn cố hỏi :

- Sao em hỏi mà không trả lời, ai làm gì anh mà buồn quá vậy ? Hay có chuyện gì ? Lúc trưa anh nói chuyện với em nghe mạnh dạn lắm mà, giờ ngồi im là sao ?

Đoan Trang không phải vô cớ mà nói những lời khó nghe với Mạnh Toàn. Mới trưa nay thôi, khi nàng hồ hởi đón anh ở công ty để cùng đi ăn trưa, Mạnh Toàn không ngại ngần nói lời chia tay cùng nàng.

Anh tỏ ra mạnh mẽ khi nói :

- Anh xin lỗi em, nhưng anh hiết rằng anh còn rất thương vợ và con anh, anh không nỡ để họ một mình bơ vơ.

Đoan Trang tắt ngay nụ cười trên môi mình, hỏi lại :

- Anh nói thế là sao ? Hôm trước anh nói để anh nói thẳng với vợ mình để được sống cùng em. Rồi đột nhiên má vợ anh qua đời, anh bảo em phải chờ anh thêm một thời gian. Em không ngại ngần để chờ đợi anh, giờ sao anh nói chia tay ? Thật ra ý anh là sao ?

Mạnh Toàn không dám nói với Đoan Trang cái ý nghĩ rằng vợ anh có thai, anh sợ khi nói ra Đoan Trang giận mà làm âm lên thì tội nghiệp cho Mai An, nên chỉ ậm ừ :

- Tại Mai An hiền dịu quá.... anh chỉ sợ anh làm tổn thương cô ấy - Anh ngập ngừng

- Rủi mà cô ấy buồn quá tự vẫn thì tội anh lớn lắm.

- Hay dữ nhỉ ! Nói đi nói lại thì cũng vợ anh, chỉ sợ cô ấy buồn ?

Đoan Trang bực bội không kiềm chế được lời nói của mình nữa. Cô xẵng giọng :

- Sao anh không nói câu này ngay từ đầu để khỏi mất thời gian của tôi.

Mạnh Toàn nghe tình nhân nói mà đau lòng lắm, nhưng thật bụng anh không biết phải giải quyết như thế nào cho phải nên nói :

- Anh biết em cũng khổ sở lắm. Thật anh cũng rất yêu em, anh muốn được sống với em, nhưng rủi Mai An biết, cô ấy nhất định không chịu đâu. Rồi gia đình anh phải tan nát sao em ?

Đoan Trang lặng người đi. Nàng chờ đợi biết bao lâu, giờ nghe anh nói lời phũ phàng như vậy thì không thể tránh khỏi đau lòng. Nhưng tự ái của người con gái không cho phép nàng nhẫn nhịn hoài được, nàng nói với anh mà cũng như với chính bản thân mình :

- Anh nói vậy em hiểu rồi. Mọi chuyện âu cũng do em, em không biết lượng sức mình mà tưởng mình đã có anh vĩnh viễn. Anh cứ về với gia đình anh đi. Từ giờ trở đi, em hứa sẽ không bao giờ gặp anh hay làm phiền anh nữa.

- Đừng nói vậy mà em, anh nào có ý như vậy đâu.

Mạnh Toàn ấp úng bởi lòng anh chưa thể quyết được chuyện không gặp Đoan Trang nữa. Thật lòng anh rất muốn có nàng, nhưng cũng muốn có đứa con của Mai An.

Anh nói :

- Anh có thể gọi cho em khi cần được không ?

Đoan Trang giận dữ nói :

- Không ! Tôi không cần gặp anh nữa. Tôi đã tin tưởng anh quá sức, giờ mới biết mình chỉ là người qua đường của anh thôi. Anh về đi, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện gặp tôi nữa !

Mạnh Toàn biết Đoàn Trang bị xúc động mạnh nên không dám nói thêm gì nữa, anh đã đứng dậy và ra về . Vậy mà về nhà lại bị Mai An tuyệt tình một cách thẳng thừng rồi giờ đến đây lại nghe giọng Đoàn Trang đay nghiến, thật lòng anh chán chường lắm. Anh không nói gì, chỉ lẳng lẳng thờ mạnh làm Đoàn Trang thêm sốt ruột hỏi :

- Sao anh không trả lời ? Mới lúc nãy anh nói không muốn gặp tôi mà, giờ đến đây làm gì ?

- Anh...

Mạnh Toàn ấp úng không biết trả lời như thế nào, thì nghe giọng Đoàn Trang tiếp :

- Ngày mai em về Nha Trang luôn. Em muốn xa khỏi nơi này, chắc là không quay trở lại đây nữa đâu.

- Đừng em, em mà bỏ anh chắc anh chết quá ! - Giọng Mạnh Toàn nghe thật tha thiết.

Đoàn Trang nãy giờ thấy Mạnh Toàn cứ im lặng trầm tư suy nghĩ thì không đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng nàng linh tính có chuyện không ổn, nên không nói gì thêm, chỉ im lặng ra chiều thông cảm với anh.

Mạnh Toàn nhìn thẳng Đoàn Trang, hỏi :

- Em có muốn ở bên cạnh anh không ?

- Sao anh thay đổi xoành xoạch, có chuyện~ gì vậy ? - Đoàn Trang tò mò hỏi

Mạnh Toàn ngao ngán trả lời :

- Cô ấy biết hết rồi.

- Chuyện gì ?

- Chuyện anh và em.

- Vì sao biết ? - Đoàn Trang hỏi hệt hỏi lại.

Mạnh Toàn vẫn nói bằng giọng ảo não :

- Cô ấy nói đọc được tin nhắn trên điện thoại di động của anh, cô ấy không tin nên đã theo dõi anh. Trưa nay lại thấy em đến đón anh đi ăn trưa. Nói chung giờ cô ấy đã biết hết mọi thứ rồi.

- Sao anh không xin lỗi chị ấy ?

Mạnh Toàn buồn buồn nói :

- Có chứ, nhưng cô ấy nói rằng đã không còn tin tưởng anh nữa.

Đoan Trang nghe những lời Mạnh Toàn nói thì như trút được gánh nặng ra khỏi lòng mình nhưng không dám nói ra sợ gây thêm cho anh nỗi thương lòng. Nàng an ủi anh :

- Thôi, đừng buồn anh ạ. Biết đâu vài bữa chị ấy nguôi ngoai sẽ tha thứ cho anh.

- Chắc không được như vậy đâu, cô ấy đang thu xếp đồ để về Đà Lạt luôn. Anh cố van xin nhưng cô ấy nhất định không tha thứ.

Đoan Trang nghe nói thì giận lắm, bởi nàng thấy lòng mình bị chạm tự ái nặng. Anh đã cứ níu kéo giữ vợ mình lại nhưng không được, giờ lại đến năn nỉ mình ở lại cùng anh. Nàng định nói tất cả ra nhưng thấy anh đang quá đau khổ nên đành im lặng cảm thông cùng anh.

Mạnh Toàn giọng nghèn nghẹn nói :

- Giờ đây anh chỉ còn một mình em. Nếu em cũng bỏ anh thì chắc anh không sống nổi quá.

Đoan Trang cố an ủi người yêu :

- Em có bỏ anh đâu, là anh bỏ em đó chứ.

- Anh hứa từ giờ trở đi không phụ bạc em nữa, chỉ cần em luôn ở bên anh được không em ?

- Được mà anh, nhưng anh hứa phải thương yêu em suốt đời đó nha. Đừng hòng ra ngoài kiếm người khác, em không bỏ qua đâu

Giọng nói ngọt ngào của Đoan Trang càng làm lòng Mạnh Toàn chao đảo, cũng vì giọng nói êm ái này mà nhiều lần muốn chia tay Đoan Trang anh đều không nỡ, giờ chính giọng nói này càng quấn riết lấy anh, như buộc anh vào con đường tình ái không lối thoát. Mạnh Toàn nói :

- Cảm ơn em, đừng xa rời anh. Anh yêu em nhiều lắm Đoan Trang à.

Đoan Trang gật gật đầu :

- Em cũng rất yêu anh. Giờ anh đi tắm rửa nghỉ ngơi cho thư thái đi, rồi đây mọi chuyện rồi sẽ êm thấm cả thôi.

- Ủ! Anh hiểu.

Nói xong, Mạnh Toàn đứng dậy đi thẳng vào phòng ngủ. Đặt lưng nằm phịch xuống giường cho toàn thân được thư giãn, anh thở dài đánh sượt nghe não ruột. Lòng anh đang hướng về Mai An, người vợ mà anh thật dạ thương yêu và cũng yêu thương anh hết mực.

Mai An chậm chậm thu xếp quần áo vào hai vali mà mắt vẫn cứ liếc nhìn mọi thứ trong phòng mình, một cảm giác buồn thương xót xa làm nàng chạnh lòng nuối tiếc. Chỉ cần vài giờ nữa thôi nàng sẽ vĩnh viễn xa nơi này, nơi mà nàng gắn bó nhiều năm nay, nơi mà chồng con nàng vẫn ở lại chỉ khác một điều là không có nàng thôi. Mới sáng nay nó còn là của nàng mà giờ đây như đã thuộc về ai đó rất xa lạ, nàng cũng không định hình được người đó là ai. Bất giác, Mai An thở dài một tiếng não lòng.

Mai An thềm được ngồi cạnh bên chồng, được chàng ve vuốt tâm hồn mình. Nàng mơ tưởng những lời xin lỗi nàng tha thứ đầy chân thành của chồng. Nàng muốn được nghe những lời yêu thương mà ngày xưa anh luôn nói, muốn được thấy chồng say sưa nhìn ngắm mình mỗi khi ân ái. Nhưng tất cả dường như chỉ là ảo mộng. Mai An chán nản đi ra, khép cửa phòng mình lại, mà như khép lại cuộc hôn nhân đầy bi thương.

Mai An xách vali đi ra. Ngang qua phòng bé Phương Thanh, nàng đẩy cửa bước vào căn phòng trống không, thiếu hẳn bóng dáng nho nhỏ của con. Mai An ước ao gặp con, dù rằng con nàng luôn gắt gỏng khi trả lời nàng những câu hỏi hay những lời nhắc nhở giáo dục con của nàng. Mai An tự nhủ không biết lý do tại sao con lại không thương yêu gần gũi mình như tình cảm mình dành cho mẹ, nhưng cũng không thể hiểu được. Giờ đây khi nàng muốn gặp con, thì con nàng vẫn còn nghỉ hè bên nhà nội. Mai An muốn chờ để gặp con, nhưng thật không còn lòng dạ nào để ở lại. Đây đây chỉ là giây phút.

Mai An lại bàn giấy, lấy giấy viết ra ghi vài dòng cho con.

Bé Phương Thanh yêu của mẹ !

Mẹ biết sự ra đi của mẹ sẽ là một nỗi mất mát lớn trong cuộc đời con, nhưng mẹ tin rằng con là một đứa con mạnh mẽ, rồi con sẽ dần thích nghi với cuộc sống mới không có mẹ. Bất kể khi nào con muốn gặp mẹ thì mẹ cũng rất mong gặp lại con.

Tình cảm của bà và mẹ đã không được trọn vẹn, nhưng không vì điều đó mà mẹ phải xa con. Mẹ rất mong được cùng con sống, cùng vui cùng buồn và chia sẻ với con những khó khăn mà con gặp phải trong cuộc sống, nhưng không biết con có bằng lòng không. Nếu con muốn, mẹ sẽ về để đón con cùng đi. Bây giờ mẹ về nhà ngoại, con nhớ viết thư cho mẹ nha. Rất mong nhận được thư con dù là vài dòng ngắn ngủi cũng được:

Mẹ cầu chúc cho con và ba con sống được hạnh phúc và vui vẻ. Từ nơi xa, mẹ vẫn thương nhớ về con muôn vạn lần.

Mẹ của con.

Mai An.

Mai An nhẹ nhàng đi ra, ngắm nhìn căn phòng con một lần cuối. Cô hít một hơi thật sâu như muốn mang những mùi hương nhẹ nhẹ của con về đất Đà Lạt cùng mình. . .

Mai An đóng cửa lại, lặng lẽ đi thẳng ra đường, đón taxi chở ra bên xe về Đà Lạt.

Lòng Mai An giờ tan ra như từng mảnh vụn, nỗi cơ đơn hơn vạn nỗi cô đơn. Vậy là nàng thật sự mất Mạnh Toàn, mất cả con và lẫn tình cảm bấy nhiêu năm qua giờ đây khi nàng ra đi mà chàng cũng không may may đưa tiễn đi còn gì để suy nghĩ, để níu kéo. Mai An lại thở dài.

Vừa về đến nhà, Mai An đã gặp ngay Minh Phương chờ nơi cửa. Mắt Minh Phương sáng lên khi thấy Mai An từ đằng xa. Minh Phương chạy ra mở cửa cho Mai An, đơn đả nói :

- Mai An mới về đến phải không ? Có mệt không ? Hồi chiều, nghe điện thoại của bạn, mà mình vẫn không thể tin nổi. Mình qua dọn dẹp nhà cửa giùm bạn đó, sợ Mai An về mệt mà thấy nhà dơ thì tội nghiệp

Mai An mỉm cười và vẫn man mát nỗi buồn, nói :

- Thì ai biểu Phương là bạn thân của An làm chi, giờ còn phàn nàn ai nữa. .

- Phương phàn nàn hồi nào, nói cho vui đó mà: Mình đi làm suốt nên có khi cả tuần mới qua dọn dẹp một lần, nhà cửa không người ở nên lạnh lẽo quá, từ giờ có Mai An rồi thì sẽ ấm áp hơn.

- Về nhà gặp Phương An mừng lắm, tưởng ghé nhà chẳng có ai thì chắc An khóc quá

Phương cười nói :

- Thôi, đừng mít ướt quá cô nương ! ở đây mình nhớ Mai An lắm, cứ mong bạn về chơi, không ngờ lần này...

Minh Phương biết mình lỡ lời nên im miệng ngay, cô không muốn làm Mai An buồn khổ thêm nữa.

Mai An ủ rũ nói :

- Không ngờ Mai An về ở luôn phải không ? Mình còn không ngờ nữa huống chi bạn. Mọi chuyện quá bất ngờ phải không Phương ? - Mai An nói với giọng đượm buồn.

Minh Phương trả lời :

- Cũng bất ngờ thiệt ! Nhưng dù gì thì mình cũng đoán biết từ trước rồi.

Mai An vặn lại :

- Từ lúc nào ? ý Phương là sao ?

- À không ! Mình nói bậy đó mà.

Minh Phương biết mình lỡ lời nên im luôn: Mai An không buông tha :

- Phương có gì dối An hả ? Sao tự nhiên im bặt không nói luôn đi !

Minh Phương im lặng nhìn bạn, trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng nói :

- Thì ngày mình mình gặp Mạnh Toàn, chồng Mai An ở ngoài Nha Trang.

- Phương đi Nha Trang hồi nào, sao An không nghe Phương nói lại ?

Mai An đi từ thắc mắc này đến thắc mắc khác, lời nói đã bắt đầu thiếu kiểm chế. Cô không ngờ Phương biết mà không nói cho mình, để mọi sự lờ làng như vậy.

Minh Phương cúi đầu tránh ánh mắt hờn giận của Mai An, cô từ từ nói :

- Khi cơ quan tổ chức cho nhân viên khối văn phòng đi du lịch ở Nha Trang, mình gặp lại Đoan Trang cô bạn hồi ở trường Kinh tế. Đoan Trang là một người con gái đẹp, lại có tư chất thông minh hơn người. Ngày còn là sinh viên, cô ấy được nhiều anh chàng đeo đuổi nhưng kén chọn quá nên không ưng ai cả... Phương vừa nói vừa quan sát cử chỉ của Mai An

- Mấy năm nay nghe nói Đoan Trang có chồng mà mình không biết mặt, nên tình cờ gặp nhau, Đoan Trang nói mời Phương cùng đi ăn cơm tối

Mai An sốt ruột cắt ngang câu nói của Phương :

- Mình đang hỏi chuyện của anh Toàn, mà Phương kể đâu đâu không vậy ? Bạn làm mình sốt ruột quá đó nha.

Minh Phương vẫn chậm rãi nói :

- Thì từ từ mình kể cho nghe. – Minh Phương đứng dậy đi đến bên cửa sổ, mắt nhìn xa xa ra vườn cây phía trước

- Tối đó mình đến nhà hàng đợi một chút thì Đoan Trang đến, đi bên cạnh là Mạnh Toàn, chồng bạn, trông họ thật sự thân mật với nhau. Đoan Trang giới thiệu với mình Toàn là chồng cô ấy, mình quá bất ngờ nên nghẹn ngào, thật sự không nói được lời nào, bỏ ra về luôn.

- Vậy lúc đó Toàn nói gì không ?

- Anh ấy cũng rất bất ngờ khi gặp mình, có nói được câu nào đâu – Minh Phương lắc lắc đầu như rằng cô mới trải qua một cơn ác mộng.

Mai An hỏi lại :

- Vậy sao khi về , Phương không kể lại cho mình biết ? Sao Phương lại để họ qua mặt An như vậy chứ ?

Nghe giọng nói tức tưởi của Mai An mà Phương thấy xót cả ruột, xưa nay họ chưa từng giấu nhau chuyện gì, huống chi là chuyện tày đình như vậy.

Minh Phương im lặng một chút rồi nói tiếp

- Khi về nhà, mình định kể cho An nghe, không ngờ vừa về đến thì mẹ qua đòi, Phương đành phải im lặng luôn, định khi nào thích hợp thì nói cho An hay Nhưng sao An biết ? - Phương hỏi lại.

- An vô tình đọc được tin nhắn trên máy điện thoại cầm tay của anh ấy. Mình không tin nên mới theo dõi anh ấy khi anh rời công ty. Mình không ngờ anh Toàn đi chung, cười nói vui vẻ với người khác ngay trước mắt mình. Mình đau lòng quá về nhà khóc quá chừng 1uôn.

- Thế sao Mai An không bỏ qua cho anh ấy rồi làm lại từ đầu ?

- Mình thương chồng lắm, nhưng khi người ta đã thay lòng thì dù có ở với mình người ta cũng tư tưởng tới người khác. Vậy tại sao mình không kết thúc luôn cho rồi..

- Nhưng từ nay trở đi, bạn sẽ rất buồn khi sống một mình đó. Biết bạn có chịu nổi không ?

Mai An thở dài ảo não :

- Dẫu biết trước mắt mình đầy cam go khó khăn và buồn thảm, nhưng nghĩ tới cảnh phải chia sẻ chồng mình với người khác mình thật không đành lòng.

Minh Phương vỗ vỗ vai bạn an ủi :

- Thôi, từ ngày mai trở đi mình sẽ thường xuyên ghé chơi với bạn cho có bạn có bè . Mai An đừng buồn nữa nha !

Mai An đứng dậy đến bên bàn thờ thắp vài nén nhang cho mẹ, lầm bầm khấn vái, về mặt thành khẩn nhưng chan chứa nỗi buồn.

Rồi quay sang nói với Minh Phương :

- Cảm ơn Phương, An không buồn nữa đâu. Biết dẫu chia tay lại là một sự giải thoát cho cả anh ấy lẫn mình. Dù gì, mỗi khi nghĩ đến mẹ anh, mình cũng kính hãi quá Phương ạ.

Mai An ngừng một chút, hít một hơi thật sâu, thở phào nói :

- Thôi thì chắc hết nợ hết duyên rồi Phương à. Anh ấy sẽ hạnh phúc bên người con gái kia thôi.

- Mình mừng khi thấy Mai An mạnh mẽ đối đầu với mọi việc như vậy, chắc An buồn lắm phải không ?

An nhìn xa xăm :

- Buồn thì cũng buồn, nhưng giữ làm gì một người mà họ không còn thương yêu mình nữa. Bây giờ Mai An chỉ còn một mối lo duy nhất thôi.

- An lo gì ?

- Mình chỉ không biết bé Phương Thanh có chịu theo mình không nữa. Nó quý ba nó quá, mà lại ít gần gũi với mình. Mình chỉ sợ nó theo ba nó và nhà nội nó mà cũng bỏ mình thì mình đau lòng lắm.

Minh Phương nhẹ nhàng nói :

- Cũng tại ông bà nội nó cưng chiều cháu quá nên cháu mới theo họ như vậy. Thôi, đến giờ Phương phải đi làm rồi. An tắm rửa thay đồ ngủ một giấc đi, mình đi làm về rồi đi viếng mộ mẹ, nói chuyện tiếp chịu không ?

- Không chịu cũng không được, mình biết nói chuyện với ai nữa ngoài Phương đâu

Mai An có vẻ tươi tỉnh hơn sau khi đã trút hết tâm sự cùng Phương.

Minh Phương đi rồi, Mai An mới lững thững bước ra vườn. Trước mắt Mai An giờ đây vườn hoa xơ xác quá. Những cụm hoa hồng chỉ còn loe ngoe những lá đang rung rinh trước luồng gió thổi qua. Tội nghiệp, cây mimosa trơ trọi trông thật đáng thương. Cắm tú cầu thì chỉ còn lá và cành. Tất cả hình như cũng tan nát từ ngày mẹ Mai An qua đời. Từ hôm ấy trở đi Mai An sẽ tự tay mình chăm sóc ngôi nhà và vườn cây như ngày Mai An còn là một cô bé suốt ngày trong vườn cùng mẹ.

"Giá như mẹ biết được con thương nhớ mẹ chừng nào, mẹ nhỉ" - Mai An thầm nhủ.